

Ion PARHON

PORTRET

Talentul în stare pură

Născută în anul 1984, la Craiova, în prima zi din Capricorn, de unde își va fi luat o bună doză de energie și perseverență, fără a pierde din iscusința Săgetătorilor în a înfrunta obstacolele și a forța mâna destinului, tânăra **Elena Iulia Colan**, fiica actorului Ion Colan, de la Teatrul „Marin Sorescu” din Craiova, se află astăzi printre promisiunile autentice ale acestei scene și ale teatrului nostru, în general.

După un an de studenție la Facultatea de filologie, română-engleză, din Cluj-Napoca, se poate spune că dragostea ei pentru teatru a învins și a determinat-o să urmeze cursurile UNATC, specialitatea „Arta actorului”, la clasa prof. Mirela Gorea, perioadă în care s-a făcut remarcată prin câteva roluri consistente, ca *Mașa* din *Pescărușul* de A.P. Cehov, *Beatrice* din *Efectul razelor gamma asupra anemonelor* de Paul Zindel, *Hedda Gabler* din piesa cu același nume de Henrik Ibsen, *Vasilisa* din *Azilul de noapte* de Maxim Gorki, *Mița Baston* din *D'ale carnavalului* de I.L. Caragiale, *Miriam* din *Vreau să dau un telefon*, după nuvela *Telefonul*, de Gabriel García Marquez și altele. Nici n-a terminat bine facultatea, că talentul ieșit din comun și disponibilitățile sale reale pentru o gamă largă și variată de partituri i-au adus câteva satisfacții profesionale pe scena unor confruntări naționale. Așa s-a întâmplat cu *Neînțelegerea*, de Albert Camus, în regia colegului ei craiovean Vlad Drăgulescu, spectacol ce a primit Premiul special al juriului la Festivalul teatrelor de studio de la Pitești, dar mai ales o performanță individuală, în cadrul Galei STAR de la Bacău, din 2009, unde a cucerit Premiul „Best Woman Show” și Premiul „Ștefan Iordache” pentru Charlie Gordon, din *Flori pentru Algernon*, de Daniel Keyes, spectacol realizat în regie proprie, în parteneriat cu Teatrul ACT din București și clubul Play din Craiova.

Evoluția ei pe scena Naționalului craiovean în *Ileana Cosânzeana*, din *Înșir'țe mărgărite* de Victor Eftimiu, în regia lui Alexandru Boureanu, în *Mickey*, din *Nunta lui Puiu*, de Puși Dinulescu, în regia lui Mircea Cornișteanu, ori în acel tineresc și histrionic discurs artistic bizuit pe spontaneitate și ingenuitate, după *Odiseea* de Homer, conceput de regizorul britanic Tim Carroll, și-a apropiat cu deplin temei aprecierile favorabile ale spectatorilor și ale criticii de specialitate. O remarcabilă putere de interiorizare și, în același timp, ușurința cu care știe să păstreze chipul și măsura firescului, instinctul actoricesc ce o ajută să evite excesele și gândul trufaș de a epata cu orice preț, au condus-o pas cu pas spre zona de adevăr artistic, de onestitate și de performanță în rândul noului val al trupei craiovene, astăzi tot mai grăbit să-și facă loc în palmaresul succeseșelor și în inima unui public bine familiarizat în ultimele două decenii cu mari evenimente.

Aceste calități au recomandat-o și pentru a intra în confruntarea cu o capodoperă ca *Trei surori*, de A.P. Cehov, sub bagheta regizorului cipriot Andreas Pantzis, alături de valoroșii interpreți ai trupei din Bănie, ca Sorin Leoveanu, Valer Dellakeza, Anca Dinu, Adrian Andone, Cerasela Iosifescu, Nicolae Poghirc ș.a., fără a-l uita pe Ion Colan, actorul probabil fericit de a se afla aici, în același spectacol, împreună cu talentata fiică a domniei sale. Ceea ce s-a întâmplat pe scenă a fost departe de așteptările noastre și de imaginea unui spectacol performant, aportul regizorului situându-se sub valoarea textului, sub pretențiile justificate ale trupei și sub năzuințele publicului, departe de bucuriile oferite cu ani în urmă de acel *Unchiul Vanea*, semnat de regizorul Mircea Cornișteanu, cu Valer Dellakeza în rolul titular. Spectacolul ne-a dezvăluit, însă, și câte un fapt aproape paradoxal. Sfidând absența unei viziuni regizorale profunde și ritmul adeseori deconcertant, ezitățile privind indentitatea launtrică a personajelor și a relațiilor dintre ele, câțiva interpreți au reușit să-și salveze pe alocuri partiturile din cenușul rece al unei exprimări lipsite de adâncime, de suflet și de prospețime. În fruntea lor cred că s-au situat Sorin Leoveanu, cu o evoluție de o notabilă individualitate și forță dramatică în rolul lui *Andrei Prozorov*, și tânăra Elena Iulia Colan, în rolul *Irinei*, mezina



dintre cele trei surori, sedusă de iluzia evadării la Moscova ori de nădejdea deșăartă de a munci și iar de a munci, spre a lua totul de la capăt. Drumul de la exuberanța adolescenței ori de la nostalgia copilăriei până la certitudinea unei existențe minate de platitudini și de lipsa orizontului, amara comprehensiune în fața nefericirii celor din jur, dar și a propriei sale nefericiri, împreună cu acea oboseală a sufletului golit de speranțe, sunt dezvăluite de acțiune cu precizie și sinceritate, într-un joc când înviorat de pași de dans și de o puternică sangvinitate, când dominat de acel abandon al zâmbetului, pândit de lacrimile suferinței. Evoluția artistei se înscrie printre puținele momente de teatru viu, autentic pe care ni l-a oferit acest spectacol. Eforturile interpretei de a-și apropia izbânda sunt cu atât mai remarcabile în această palidă versiune a capodoperei cehoviene, cu cât ele nu și-au aflat călăuza ambițioasă și iscusită în persoana regizorului invitat să officieze în „templul” craiovean înnobilit de urmele pașilor unor directori de scenă ca Vlad Mugur și Silviu Purcărete.